एवं स राक्षसो मैत्र्याद्वरयित्वा विदूषकं ।
तेनाभिनन्दितवचा यमदंष्ट्रस्तिरोदधे ॥ २७४ ॥
विदूषकोऽपि सानन्दमभिनन्दितविक्रमः ।
राक्षसपुत्र्या तया तत्र कृष्टस्तामनयद्दिशां ॥ २७५ ॥
प्रातश्च ज्ञातवृत्तान्तस्तुष्टस्तस्मै ददौ नृपः ।
विभवैः सह शौर्यैकपताकामिव तां सुतां ॥ २७६ ॥
स तया समं तत्रासीद्रात्रीः काश्चिद्विदूषकः ।
पदात्पदममुञ्चन्त्या लक्ष्म्येव गुणबद्धया ॥ २७७ ॥
एकदा च निशि स्वैरं ततः प्रायात्प्रियोत्सुकः ।
लब्धदिव्यरसास्वादः को हि रज्येद्रसान्तरे ॥ २७८ ॥
नगराच्च विनिर्गत्य स तं सस्मार राक्षसं ।
स्मृतमात्रागतं तं च जगाद रचितानतिं ॥ २७९ ॥
सिद्धक्षेत्रे प्रयातव्यमुदयाद्रौ मया सखे ।
भद्राविद्याधरीहेतोरतस्त्वं तत्र मां नय ॥ २८० ॥
तथेत्युक्तवतस्तस्य स्कन्धमारुह्य रक्षसः ।
ययौ च स तया रात्र्या दुर्गमां षष्टियोजनीं ॥ २८१ ॥
प्रातश्च तीर्त्वा शितोदामलङ्घ्यां मानुषैर्नदीं ।
उदयाद्रेरथ प्रापत्संनिकर्षमयत्नतः ॥ २८२ ॥
अयं स पर्वतः श्रीमानुदयाख्यः पुरस्तव ।
अत्रोपरि च नास्त्येव सिद्धधाम्नि गतिर्मम ॥ २८३ ॥
इत्युक्त्वा राक्षसे तस्मिन्प्राप्तानुज्ञे तिरोहिते ।
दीर्घिकां स ददर्शैकां रम्यां तत्र विदूषकः ॥ २८४ ॥
वदन्त्याः स्वागतमिव भ्रमद्भमरगुञ्जितैः ।
तस्यास्तीरे न्यषीदच्च फुल्लपद्माननश्रियः ॥ २८५ ॥